

Álom.

Altenburg, 1945 1-2

Anyám, én jól tudom nem vagy most velem
én mégis úgy érzem itt vagy és fogod a kezem
s mint szálló hópihéket a fergeteg
úgy kerget Veled a képzeletem.
És én futok Veled anyám, messze, messze robogunk.
Tűzön, vízen keresztül hazafelé száguld képzeleti vonatunk.
Sok sok idegen állomás marad már mögöttünk
és máris ismerős magyar városok kápráznak előttünk.
Apró pici falucskák, csupa zöldelő rét,
óh, mifelénk oly gyönyörűen kéklík már az ég,
aztán még egy-két állomás,
Anyám hidd el már otthon vagyunk.
A mozdony lusta nehéz teste
pöfékelve megáll, mikor feltűnik kicsi városunk.
Mi kéz a kézben kiszállunk és elindulunk hazafelé Anyám,
a jól ismert úton gyorsan haladunk
s máris ott vagyunk a régi kapunál.
Aztán megyünk tovább
s már ismerős drága kezek nyitják előszobánk ajtaját,
s most ott vagyunk az ablaknál,
ahol anyám, mindig ülni szoktál
és én alig vártam hogy pár percre hazaszökjék hozzád
hisz Te olyan nagyon vártál engem minden délután.
Most már az én szobám ajtajához érünk,
kezem remeg, zakatol a szívem, amikor belépünk.
Itt is minden rendben, semmi sem változott,
de mégis a tükör tán kicsit megkopott,
vagy csak a mi arcunk, ami elváltozott?
A régi képek és mind ott vannak a falon,
rég vidám mosollyal, a drága arcok.
Megint tovább megyünk s már ott vagyunk egy másik szobában,
hol hófehér kis ágyban most is ott alszik, Anyám, drága kis unokád,
most felébred és nézd milyen boldogan mosolyog le ránk.
Aztán a Te szobád következik, Anyám,
a falról mint régen most is mosolyogva nézel le ránk, Te és az apánk
Csend van e szobában, s mégis
még a fal is mintha zenélne, dalolna.
Olyan ez, mintha semmi, semmi nem is történt volna.
Pedig nagy volt, nehéz az út mit innét megkezdtünk.
Sok szenvedés, könny van azóta mögöttünk,
most már csak a kocsik hosszú sorát látom
végeláthatatlan sorban kifelé az úton,

régi lakásunkat pecséttel lezárva
otthagytuk és aztán nyolcan laktunk egyetlen szobában.
Sajnos ez sem tartott oly nagyon sokáig
s már megint a kocsik hosszú sora látszik,
mit velünk cipeltünk, megint kevesebb lett,
ottmaradt mi még volt s podgyászunk
csupán egy-két hátizsák s némi holmi lett.
S még ez is milyen szörnyű nagy teher volt
mikor mindezt gyalogolva cipelnünk is kellett volt
Aztán gyűjtőtábor, szörnyű rá gondolni
Nyolcszázan egy helyen, cementen aludni,
sorba állni egy falat kenyérért, kis meleg ételért
borzasztó küzdelem a borzasztó létért.
Négy nap múlva innét is távoznunk kellett.
Zsidó vagy, sehol hely, senkinek se kellett
és mégis, SS jött értünk egy napon,
készen várt bennünket sok-sok piszkos wagon,
70-80 személy egy kocsiba tömve
gumibot csapkodott, rajtunk nagyot ütve,
három nap, három éjt a vagonban voltunk,
szétdobált holmink közt a földön kuporogtunk.
A vagon robogott, száguldott csak velünk
vajjon hova, merre vet a sorsunk megint?
Aztán érkezett a kiszállás perce.
Vártunk sorbaállva éhezve, remegve.
Végállomás Auschwitz, borzalmak városa,
hogyan ezt is kibírtuk, óriási csoda
Mi csak álltunk, vártunk s nem tudtuk
hogyan most jön a szörnyű perc, az óra
Téged jobbra löktek, Anyádat meg balra.
Testvéred, gyereked mind-mind külön sorba
s nem gondoltuk akkor, hogy ez egy búcsú,
mely könnyen örökre szólhatna.
Fáradt, elcsigázott testtel tovább meneteltünk.
Auschwitz állomása elmaradt mögöttünk,
most még egy szörnyű tortúra várt reánk,
fürdő hol ottmaradt utolsó szál ruhánk,
hajunkat lenyírva, durván elcsúfítva
vártunk a sorsunkra egy szál selyem rongyba.
S a menet elindult, szörnyű gyászmenetben
fáradt testünk már alig vonszoltuk a szörnyű melegben.
Még egy kis kitartás, mindjárt üt az óra
aztán kimerülten térhetsz nyugovóra.
Estefelé van már, a nap lemenőben
B.III. lágerben célappal van éppen.
Bajtársaid, kik már régen itt szenvedtek

Ötös sorban álltak, álltak vagy térdeltek,
suttogó hangjukból csak azt vehetted ki:
a célappal szent, nem mozdulhat senki
és mert minden, ez is elmúlt hát végre.
Aztán beírtak a Blocklakók közébe,
a neved, Anyád és az Apád neve
meg a születésed, a lakásod helye
mindent ami egyszer mind-mind a tiéd volt,
s most már csak egy emlék, talán igaz se volt.
Végre eljött, leszállt a várva-várt este
éhesen, fáradtan rohantál a Blockba egy csöpp helyet keresve
hova kimerülten leteheted fejed.
Bizony akkor még ezt sem lehetett
örültél ha állva végig virrasztottál
megváltás volt, mikor hajnalban célappalre álltál,
három óra állás, térdepelés után
hideg volt, még mindig dideregtél, fáztál,
a Blockba nem mehettél, csak ha eső esett
s akkor is csak úgy, ha már bőrig áztál.
Nyolc kilenc órakor megint sorban állni
az ebédnek csúfolt lötyyre kellett várni
az ebéd szörnyű volt, szinte ehetetlen,
kapni belőle mégis lehetetlen.
Egész nap éhezve a porban hemperegtél,
csak a sípszó volt, mitől magadhoz tértél
és megint célappal állni órák hosszat,
három-négy órát hogy kenyered megkapjad.
Éhesen faltad a szegényes vacsorát
aztán felkerested közös hálószobát.
Tíz körömmel harcoltál ki magadnak egy falat kis helyet,
hogy a piszkos padlón holtfáradtan letehesd a fejed,
takaró nélkül, a csupasz padlón demedten hevertél,
reggel aztán mindent előlről kezdhettél.
Ez volt Auschwitz és még sok szenvedés,
mindent leírni arra a szó kevés.
egy szép napon aztán itt is búcsút vettünk.
Sorozás, utazás és Auschwitz már mögöttünk
és megint a vagon három szörnyű napig,
reggeltől estig, estétől hajnalig.
De akkor még nyár volt, nem féltünk az úttól,
csak a szívünk fájt a néma búcsútól
amit tőlük vettünk, tőlük kit otthagytunk,
kikről soha-soha még híreket se kaptunk,
lassan beletörtünk kegyetlen sorsunkba,
szomorú szívvel indultunk utunkra
Gyönyörű szép csillagos éjszakán

csak figyeltük mi az, megérkeztünk talán?
A mozdony dühösen sípolt és pöfögött,
a vagon hol erre, hol arra döcögött,
és egyszer csak megállt,
mire felocsudtunk a mozdony messze járt.
Mi meg ott maradtunk a lezárt vagonban
övéinktől messze, távol, elhagyottan,
robbanások zaja hallatszott csak egyre
sűrű bombazápor hullott le a földre.
És ezt is átéltük, isteni csoda,
feledni nem tudjuk talán soha, soha.
Lassan közeledtünk utunk célpontjához,
vajjon ez a hely ránk mennyi szenvedést hoz?
A mozdony lassított, megállt – megérkeztünk,
díszes SS csapat várta érkezésünk.
Rohanva bújtunk át a vagon alatt
s máris számolták az ötös sorokat,
gyönyörű szép úton haladtunk befelé,
aztán elérkeztünk a nagy kapu elé,
vasrácsos ajtaja kitárult előttünk,
megint csak számoltak és mi bemehettünk.
És most következett egy szörnyű éjszaka,
az udvaron aludni a mocskos szénporban.
Nappal a forró nap égette a testünk
és éjszaka megint csak a szénporban volt hely.
Végre eljött a szent péntek este
és mi boldogan tisztán megfürödve
álltunk a Block előtt, hol meleg étel
és tiszta ágy várt ránk
Három hétig volt itt nyugodt otthonunk,
Ravensbrückre most már mint jóra gondolunk.
És ezt is otthagytuk: sorozás, számolás, megint utaztunk
ezúttal Taucha volt utunknak célja,
Mi csüggedten ültünk a piszkos vagonba
Négy kellemes nap, s aztán újra vagon,
ismeretlen felé, járatlan utakon
És most Altenburgban vagyunk
tizenkét órát naponta dolgozunk.
Néha éhezünk, de soha sem fázunk,
kissé megnyugodva reménykedünk, várunk.
Anyám, én jól tudom nem vagy még velem
én máris úgy érzem itt vagy és fogod a kezem
s bármi történjék most már nem bánom,
mert hiszem, nemsokára valós lesz az álom.

Altenburg 1945 1-2 Lőwinger Magda